

тоа слбчай смърть-та не трови сърдцето ти, онѣи малко благополдчїе не задоклава желанїето ти; има какво-годѣ да ти не достига, и ты го желдешъ: ты си благополдченъ, нъ ты бы желалъ да бждешъ по-благополдченъ: онова лишенїе тѣ прави злочестъ, и вжтрѣ въ безсмъртїето въ благополдчїето ти пакъ не е благополдчїе. Еъ сичкото голѣмо благополдчїе на свѣтътъ, ты не си благополдченъ, ако оумирашъ: съ едно малко благополдчїе на свѣта не си благополдченъ, ако ты си безсмъртенъ; нъ да имашъ сичкото благополдчїе, което бы могло да ти пожелае сърдцето, и да нѣмашъ никакъ страхъ отъ смърть-та, която тѣ бы лишила отъ тѣи ти благополдчїе, какъвъ бы былъ такъвъ животъ? Все благополдченъ, безъ страхъ, че никога не ще испаднешъ, богатъ безъ страхъ, че никога не ще осыромашеешъ, здравъ безъ страхъ, че никога не ще сѣ разболишъ: нѣма зависть да тѣ врѣди, нѣма желанїе да тѣ попарюва, нѣма смърть да тѣ взема: вынагы блаженъ, вынагы живъ, сичкыты добрины, и животъ безсмъртенъ, какъвъ е такъвъ животъ? и такъвъ животъ е Раатъ. Нъ и радость безъ край, е една радость безмѣрна, и схвършена, бесконечна, и сичка заедно, както тѣаквѣтъ вѣчното Богословцити: което ще каже: Колкато е онаа радость въ сичката вѣчностъ дъга, толкъва е таа радость безъ да умалѣе нѣкога: и колкато е въ сичката вѣчностъ голѣма, толкъва е въ сѣком миндта на вѣчностъ-та сичката заедно. Радвашъ сѣ на сичкото блаженство въ сичката вѣчностъ: и сѣ радвашъ на сичкото блаженство въ сѣком миндта на вѣчностъ-та. Колкото си блаженъ презъ всичкы она вѣченъ животъ, толко си блаженъ въ сѣком миндта на вѣчнїатъ онзи животъ: каква радость е таа? Морето е солено, кажи, че паднѣва една капка вода отъ небето, и услаждава го всичкото, можешъ ли развѣмѣ колко бы была сладка онаа вода, която пада отъ небето? Горчивъ е Ядътъ, нъ ако паднеше въ него една капка отъ онаа Райска сладость, тѣ бы оследила сичката онаа горестъ, огасила бы онзи пламень, утолила бы сичкыты онаы скъзы, Ядътъ бы станжалъ Рай: можешъ ли развѣра, каква е онаа радость? Жителїети на древнїи Римъ были нѣкога на войска, повѣдили вразыты си, и сѣ взвъърнали въ града повѣдоноснители войскарѣе. Срѣкнѣли сѣ при градскыты врата родниныты, бащыты, майкыты, братїа, за да видѣтъ, кои отъ войныты сѣ завръщатъ живи, и кои сѣ были измрѣли; междѣ гражданиты имало една вдовица жена, и